

יאלכלון, דהיינו התרומות והמעשרות והקרצנות, וע"ז יהיה תלונה מלד כלל ישראל, מדוע הם צריכים להחזיק את ^{החזקת} הכהנים והלויים, והם לא יעצדו כלום.

ולזה צוה ה' ליקח את המטות, להראות להם דמי אשר זוכה להיות מאלה אשר יורו משפטין ליעקב ותורתך לישראל, אינם צריכים לעבוד, וכל הצרכה ^{הצרכה} בהגדולין הכל הוא על ידם, והכל מתצרך על ידם, והם אינם נוטלים מכלל ישראל, אלא שלהם נוטלים, ואדרבה עבזרם מתגדל גם חלק הישראל, כדי שחלקם יהיה יותר גדול, וזה נתגלה צמטה אהרן, שהוציא פרח וינץ ניץ ויגמול שקדים, אף שלא היה מחובר באדמה ומ"מ גדל שקדים, וזה המטה הכריו, ששצט לוי הוא הנצחר מכל השצטים, והוא המוציא פרח וינץ ניץ צלימודו צחורה, והתורה שולטת על הטבע, וכמש"נ.

לא תעשון ככל אשר אנחנו עושים פה היום.

בגמ' זכחים (קי"ח ע"ב) הקשו שצט שכצטו ושצט שחלקו מנלן, איצעיית אימא מדשצט כצטו שצט חלקו, ופירש"י סברא בעלמא היא, ואינו מובן, וכבר כתב החזו"א (שציעיית סוף סי' ג') כגון זה צריך רצ מה ענין כיצוש לחילוק.

ולדעתי הציאור הוא לפי מה דאמרין צזכחים שם (קי"ד ע"א) על האי קרא לא תעשון ככל אשר אנחנו עושים פה היום, אמר להו משה לישראל

בחז"ל צמד"ר (צראשית יג, ז) על קרא דואדם אין לעבוד את האדמה לא נצרא האדם אלא לעמל, זכה עמלו צחורה לא זכה עמלו צארך, וצ"צ אם כן מה אמר הכחוצ ואדם אין לעבוד את האדמה, אשר נראה מזה כי העולם חסר אנשים שיעצדו את האדמה, אלא ע"כ הציאור, דעמלו צחורה זהו גופא העוצד את האדמה, ואם לא זכה עמלו צארך כפשוטו.

וזהו מה דאמרו חז"ל צוהר צראשית (כ"ז ע"א) על קרא (שם ב, טו) ויניחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה, לעבדה זו מלות עשה, ולשמרה זו מלות לא תעשה, דזהו גופא העבוד והשמור להגן, ואז היו מלאכי השרת צולין לו צשר ומסננין לו יין, אצל כשלא שמר קיום המלות, הוצרך לעבוד את האדמה כפשוטו, וזהו מה דכתיב ואדם אין, כי אין אדם כמו שצריך להיות.

ובהבי ציארתי צפרשת קרת, מה דלוי הי"ת ליקח את המטות וגם מטה אהרן ועי"ז יהיה והשיכותי מעלי תלונות צני ישראל, (צמדבר יז, יז-כ), דצ"ע משום מה הוצרך הקצ"ה לכך, הלא כבר כולם ראו מפלת קרח ועדתו, אכן הציאור הוא דמקרח אין ראייה דגם הוא היה לוי, וכל תלונתו היה מדוע תחנשאו על קהל ה', אצל היה חשש תלונת צני ישראל מלד אחר, דכתיב צפר' שופטים (דצרים ית, א) לא יהיה לכהנים וכו' חלק ונחלה עם ישראל, אשי ה' ונחלתו

כי עייליתו לארץ ישראל תקריבו חובות
לא תקריבו, ופירש"י כי עלייתו לארץ י"ד
שנים שחכשו ותחלקו, ישראל תקריבו,
נדריס ונדבות הקרב צמח ליצור, חובות
לא תקריבו וכו' אלמא חובות דגלגל
מחוסרי זמן הם ע"כ, ומסקינן דכן ס"ל
נמי לרבנן דפליגי אר"ש צמחוסרי זמן,
וע"ז הוא דקאמר רש"י סברא צעלמא
היא, מדקאמר דחזי מי"ד כבשו ממילא
סברא הוא דחזי האחר היה זמן החילוק.

בזבחים (קי"ג ע"א) אלז הזמן והנותר
והטמא שוין צוה וצוה, היינו צין
צמח ליצור, צין צמח יחיד, ופרש"י
דטמא היינו לאכול קדשים טמאים,
ומדייק מזה דאליצא דרש"י צמח
קטנה, כשם שהזר מקריב, כך טמא
מקריב, אמנם הרמב"ם צפירוש
המשניות, וכן הר"צ פירשו, שטמא
אסור להקריב, אך כבר תמה התויו"ט
מדוע לא פירשו כרש"י.

כי לא באתם עד עתה אל
המנוחה ואל הנחלה.
בהר צי הציא כאן דברי המשנה

ותמוה שלא זכר שכבר העירו האחרונים,
דגמרא מפורש הוא צריש פ"צ
דזבחים, דטמא אסור להקריב צמח.

פרשת שופטים

לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך
ימין ושמאל.

כי תבא אל הארץ וכו' וירשתה
וישבתה בה.

ע"ן מש"כ חז"ל צמח (כ"ג ע"א)
דהיכן ציונו על צרכי נר חנוכה,
רב אויף אמר מלא חסור וגו', ואפשר
לומר דזה מרומז צהמשך הפסוק, אשר
יגידו לך ימין ושמאל, דיס מלוא אחת
פעמים להניחה צימין ופעמים צשמאל,
היינו נר חנוכה, דצאין מזוזה צריך להניח
הנר צלד ימין, וציס מזוזה צריך להניח
הנר צלד שמאל.

בספרי כאן אמרו, עשה מלוא זו
שצמחה חכנס לארץ עיי"ש,
ול"ב, הרי עוד לא נתחייבו צמלוא זו,
היינו מלות ציכורים, אלא אחר כניסתם
לארץ.

והביאור צוה הוא, מכיון שהקצ"ה יודע
שיקיים מלוא זו אחר כניסתם
לארץ להכי זוכה תיכף, וזהו נמי מה